

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **H.**, nar. X., štátny príslušník Číny, zastúpený JUDr. B., H. proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava**, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: UHCP-263-17/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 20.8.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/170/2009-33 zo dňa 17.3.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/170/2009-33 zo dňa 17.3.2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-263-17/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 20.8.2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda č. p.: UHCP-19-21/RHCP-BA-DS-AV-2009 zo dňa 7.4.2009 o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky (ďalej len SR) na dobu 3 rokov do 6.4.2012.

Krajský súd námietku žalobcu, že žalovaný porušil jeho práva, keď k jeho vypočutiu nebol riadne prizvaný tlmočník z čínskej jazyka, vyhodnotil ako neodôvodnenú. Tvrdenie žalobcu, že napadnutému rozhodnutiu nerozumel, pretože tlmočník neovládal slovenský jazyk, považoval krajský súd za účelové, nakoľko tlmočník bol do konania riadne ustanovený správnym orgánom a zložil sľub tlmočníka. Za prítomnosti tohto tlmočníka bola so žalobcom spísaná aj zápisnica o podaní vysvetlenia, pričom žalobca na položené otázky riadne odpovedal, neignoroval tlmočníka, ktorý plynule rozprával aj čítal. Rozhodnutia boli žalobcovi riadne pretlmočené a žalobca po ich pretlmočení a oboznámení sa so skutočnosťou, že je vyhostený a zaistený, odmietol podpísať zápisnicu. Navyše ten istý tlmočník žalobcovi pretlmočil dve rôzne rozhodnutia, a to o zastavení konania o udelenie azylu a o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie SR a žalobca prvému spomínanému rozhodnutiu porozumel, ale druhému spomínanému už nie. Postup žalovaného bol podľa krajského súdu v súlade so správnym poriadkom, ako aj v súlade so zákonom č. 382/2004 Z.z. o znalcoch a tlmočníkoch.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že na územie SR nevstúpil a ani sa tu nezdržiaval bez oprávnenia, a že má právo na zabezpečenie svojho rodinného života na území SR so svojím dieťaťom, pretože v neprospech jeho tvrdení je hlavne fakt, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru v trvaní od 28.2.2008 do 28.2.2013, pretože z dôvodu nebezpečia zo strany žalobcu na verejnú bezpečnosť a bezpečnosť Rakúska bol žalobcovi Riaditeľstvom v Grazi uložený trest vyhostenia.

K tvrdeniam žalobcu, že rozhodnutie, ktorým bolo konanie o udelenie azylu zastavené, nemohlo byť vykonateľné v deň jeho doručenia a teda v deň doručenia rozhodnutia ešte prebiehalo

azylové konanie, a že policajné útvary boli povinné skúmať, či vyhosteniu nebráni prekážka vyhostenia, sa krajský súd vyjadril tak, že na tieto tvrdenia neprihliadol pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu z dôvodu, že tieto tvrdenia nemajú vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Z rovnakého dôvodu súd neprihliadol ani na námietku žalobcu, že policajný útvar bol povinný skúmať, či vyhosteniu nebráni prekážka vyhostenia, nakoľko žalobca má záznam v Schengenskom informačnom systéme.

Krajský súd preto dospel k záveru, že žalovaný rozhodoval vo veci na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, aplikoval na vec správny právny predpis a vysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu. Smernica rady č. 2001/40/ES z 28.5.2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín ukladá povinnosť správneho orgánu pri rozhodovaní o vyhostení cudzinca prihliadnuť na rozhodnutie o vyhostení vydaného príslušným orgánom v Rakúsku proti žalobcovi, a to v súvislosti so zistenými skutočnosťami žalobcu, ktorému ako cudzincovi bol zakázaný vstup do Schengenského priestoru. Napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu považoval krajský súd za súladný so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhoval rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca podal odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) OSP (súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a v § 205 ods. 2 písm. f) OSP (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Žalobca považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný ohľadom toho, ako bola tlmočnica z hľadiska ovládania slovenského jazyka písmom kvalifikovaná a ako sa súd vysporiadal s namietaním žalobcu, že tlmočnica neovláda slovenské písmo a nevie preložiť rozhodnutia, ktoré dostal. Žalobca nevedel, aké rozhodnutia sú mu doručené a čo znamenajú a nevedela mu to vysvetliť ani tlmočnica, preto ich doručenie odmietol podpísať. Podľa názoru žalobcu, tlmočnica nevedela čítať rozhodnutia o zaistení a vyhostení napísané v slovenskom jazyku a nevedela mu prečítať obsah zápisnice, po skončení ktorých mu boli rozhodnutia doručené. Boli mu teda doručené 2 rozhodnutia, z ktorých rozhodnutie o zaistení bolo Krajským súdom

v Trnave zrušené v dôsledku porušenia práva na tlmočníka a porušenia práva konať pred správnych orgánom v jazyku, ktorému účastník konania rozumie.

Najdôležitejšou žalobcovou námietkou ostalo namietanie zákonnosti rozhodnutia v tom, že rozhodnutím o vyhostení došlo k zásahu štátu do rodinného života. Jeho vyhostením by bolo porušené jeho právo na rešpektovanie jeho rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor). Túto skutočnosť policajný útvar, odvolací orgán a ani súd vôbec nezohľadnili. Rozsudok krajského súdu považuje žalobca za nepreskúmateľný aj z hľadiska toho, či rozhodnutím došlo k porušeniu čl. 8 Dohovoru, tak ako to namietal žalobca. Žalobca požiadal na matrike v Liptovskom Mikuláši o uzavretie manželstva, čo mu nebolo umožnené, keďže nemohol preložiť doklad totožnosti. Žalobca má na Slovensku aj dieťa. Matka ich spoločného dieťaťa má ďalšie dve deti so štátnym príslušníkom SR, a preto s nimi nemôže opustiť SR bez toho, aby marila rozhodnutie slovenského súdu týkajúce sa zverenia detí do jej výchovy. Realizáciou rozhodnutia o zaistení by došlo k porušeniu čl. 8 Dohovoru, a to narušením vzťahov medzi dieťaťom a rodičom, jednak pokiaľ by došlo k vyhosteniu žalobcu i vtedy, keby matka i s dieťaťom účastníka konania nasledovala otca dieťaťa do krajiny pôvodu v pomere k deťom z prvého manželstva. Žalovaný vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, ako môže žalobca po vyhostení realizovať právo na rodinný život mimo územia SR, keď už podľa zákonov platných na území SR rodinný život založil a taktiež ani to, prečo je nutné zasiahnuť do práv detí na styk s otcom a k tejto nesprávnej a podľa názoru žalobcu iracionálne správnej úvahe sa nevyjadril ani súd a rozsudok preto nie je preskúmateľný. Podľa názoru žalobcu súd rozhodoval v protiklade s povinnosťou rozhodnúť podľa medzinárodného záväzku, a to nielen z hľadiska ochrany práv rodiny a vzťahu otca a dieťaťa, ale aj z hľadiska ochrany práv dieťaťa.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 25.5.2011.

Žalovaný vo vyjadrení zdôraznil, že pre našu spoločnosť z mnohých hľadísk nie je žiaduce, aby sa v SR zdržovali cudzí štátni príslušníci nerešpektujúci jej zákony. Žalobca má záznam v Schengenskom informačnom systéme, čo bolo zistené úradom medzinárodnej spolupráce. Riaditeľstvom federálnej polície v Graz mu bol uložený trest vyhostenia z dôvodu nebezpečia zo strany žalobcu pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu. Mal určený zákaz vstupu do Schengenského priestoru do 28.2.2013. Aj na základe smernice Rady č. 2001/40/ES z 28.5.2001

o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín, rozhodol žalovaný tak, že skonštatoval, že žiadosť žalobcu bola zamietnutá v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, nakoľko má žalobca odopretý vstup do Schengenského priestoru, nerešpektoval rozhodnutie správneho orgánu a na území SR sa zdržiaval neoprávnene.

Podľa názoru žalovaného, i napriek vydanému rozhodnutiu o administratívnom vyhostení, sa žalovaný správny orgán vysporiadal aj s právom na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom. Vydaným rozhodnutím nie sú dotknuté jeho práva na spoločný rodinný život i napriek tomu, že má na území SR rodinných príslušníkov, nakoľko sa môže v medziach zákona zúčastňovať na záležitostiach svojej rodiny, a to vo svojej domovskej krajine, mimo členských krajín Schengenského dohovoru resp. po skončení zákazu vstupu do Schengenského priestoru. Štát realizuje nielen ochranu rodiny, ale i ochranu spoločnosti pred páchaním protizákonného konania. Celé konanie a tvrdenia cudzinca považuje žalovaný za nedôveryhodné, irelevantné, špekulatívne, nakoľko si chce iba zlegalizovať pobyt na území SR a v celom Schengenskom priestore.

Cudzinec mal taktiež možnosť využiť pomoc a poradenstvo a svoj pobyt riešiť a zlegalizovať si ho, čo neurobil. To svedčí o tom, že cudzinec vôbec nemá záujem ohľadom jeho ďalšieho riešenia si neoprávneného pobytu.

Počas konania o administratívnom vyhostení a pri spísaní zápisnice o podaní vysvetlenia sa nezmienil, neuviedol, nevyjadril sa a ani nepredložil a nepreukázal žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli predmetom posudzovania a nasvedčovali tomu, že je prekážka jeho administratívneho vyhostenia z územia SR, pričom mu bola daná táto možnosť. Námietku nedostatočne zisteného stavu veci považoval žalovaný za neodôvodnenú. Prekážka administratívneho vyhostenia je ovládané aj zásadou, že povinnosť prvostupňového správneho orgánu zistiť stav veci je determinovaná dôvodmi, ktoré cudzinec predostrel na odôvodnenie svojich tvrdení. Nie je jeho povinnosťou za cudzinca vyhľadávať ďalšie dôvody a dôkazy. Žalovaný poukázal aj na nedôveryhodnosť žalobcu, nakoľko počas úkonov vykonávaných pred slovenskými štátnymi orgánmi uvádzal rôzne údaje. Jeho tvrdenia je preto možné považovať za nedôveryhodné, špekulatívne a zavádzajúce.

K námietke týkajúcej sa tlmočníka sa žalovaný vyjadril tak, že cudzinec neprejavil záujem a nikde sa nezmienil o potrebe mať pri úkonoch vykonaných na Oddelení cudzineckej polície

Policajného zboru Dunajská Streda iného tlmočníka z toho dôvodu, že mu nerozumie, prípadne s pribratím tlmočníka nesúhlasí. S pribratím tlmočníka cudzinec súhlasil, čo uviedol aj v zápisnici o podaní vysvetlenia, ktorú však po vykonaní všetkých potrebných úkonoch odmietol podpísať. Tlmočník s cudzincom a s policajtom vykonávajúcim výsluch riadne komunikoval a na uložené otázky riadne reagoval v slovenskom jazyku aj v čínskom jazyku. Ten istý tlmočník bol pribratý vo viacerých prípadoch k úkonom administratívneho vyhostenia cudzincov a ani v jednom prípade nebola vytýkaná vada možného zlého tlmočenia.

Na záver žalovaný uviedol, že jednoznačne zastáva názor a tvrdí, že cudzinec sa ako vízový cudzinec zdržiaval na území SR bez platného cestovného dokladu, víza alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru a teda zdržiaval sa na území SR bez oprávnenia. Žalovaný nezistil dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. júla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Odvolací súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda rozhodnutím č. p. UHCP-19-21/RHCP-BA-DS-AV-2009 zo dňa 7.4.2009 administratívne vyhostilo žalobcu z územia SR a zakázalo mu vstup na územie SR na dobu 3 rokov do 6.4.2012 z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pretože žalobca sa na území SR zdržiava neoprávnene a nebola zistená žiadna prekážka pre jeho administratívne vyhostenie.

Toho istého dňa bol žalobca rozhodnutím č. p. UHCP-19-23/RHCP-BA-DS-AV-2009 zaistený a umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. p. UHCP-263-17/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 20.8.2009 prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu potvrdil a odvolanie účastníka konania zamietol, pretože dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom.

Z obsahu administratívneho spisu bolo ďalej zistené, že prvýkrát požiadal žalobca o udelenie azylu 24.2.2005 pod menom W., nar. X.. Rozhodnutím č. p.: MU-456/PO-Ž-2005 zo dňa 21.3.2005 mu nebol udelený azyl a bolo rozhodnuté, že sa naňho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Číny. Krajský súd v Bratislave toto rozhodnutie potvrdil a následne Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu.

Druhýkrát požiadal o udelenie azylu už pod menom H., nar. X. a rozhodnutím č. MU-2399/PO-Ž-2007 zo dňa 22.11.2007 bola jeho žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Krajský súd v Bratislave toto rozhodnutie potvrdil a následne Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu.

Tretíkrát požiadal o udelenie azylu 18.2.2009, pričom rozhodnutím č. p.: MU-82-13/PO-Ž-2009 zo dňa 18.3.2009 bolo konanie o udelenie azylu zastavené. Na základe rozkladu podaného žalobcom bolo toto rozhodnutie potvrdené príslušným orgánom.

Dňa 7.4.2009 bol žalobca kontrolovaný hliadkou polície v Pobytovom tábore R. a bolo zistené, že sa zdržiava na území SR neoprávnene bez cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov SR. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda a vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca podľa § 57 ods. 1 písm. c) prvý bod zákona o pobyte cudzincov bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení UHCP-19-21/RHCP-BA-DS-AV-2009 zo dňa 7.4.2009.

Z administratívneho spisu (konkrétne z listu Úradu medzinárodnej policajnej spolupráce, Prezídium Policajného zboru, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) súd zistil, že 28.2.2008 bol žalobcovi Riaditeľstvom federálnej polície v Graz uložený trest vyhostenia sp.zn.: 11046392/FR/08, a to z dôvodu nebezpečia zo strany dotyčnej osoby pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu.

Dňa 27.3.2008 bol žalobca deportovaný na územie SR na základe Dublinského dohovoru, a to za účelom vyhostenie z územia Schengenu.

Podľa čl. 1 ods. 1 Smernice Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín je cieľom tejto smernice umožniť uznanie rozhodnutia o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu.

Podľa čl. 1 ods. 2 Smernice Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín každé rozhodnutie prijaté podľa odseku 1 sa vykoná podľa platných právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu.

Podľa čl. 2 písm. b) Smernice Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín rozhodnutie o vyhostení je každé rozhodnutie, ktoré nariaďuje vyhostenie prijaté príslušným správnym orgánom vydávajúceho členského štátu.

Podľa § 244 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (ods. 1).

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2).

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia,

ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie SR do 6.4.2012 podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k základnej námietke žalobcu, týkajúcej sa porušenia práva na rodinný život v zmysle článku 8 Dohovoru uvádza, že v zmysle konštantnej judikatúry štrasburských orgánov ochrany práva je základným zmyslom práva na rodinný život predovšetkým zabezpečenie výchovy detí. Štát má voči tomuto rodinnému zväzku väčšinou úlohy vyplývajúce z tzv. pozitívneho záväzku, to znamená, že jeho úlohou je podporovať a chrániť práva vyplývajúce z rodinného života, v prípade zásahu do nich musí preferovať záujmy detí, pričom jedným zo základných zmyslov a účelom rodinného života je výchova detí (rozhodnutie vo veci Nielsen z 28.novembra 1988, Annuaire, č.144).

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca sa na území SR zdržiaval neoprávnene bez cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov SR. Dňa 7.4.2009 bol navrhovateľ kontrolovaný hliadkou polície a bolo zistené, že sa zdržiava na území SR neoprávnene bez cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov SR. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda a vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca podľa § 57 ods. 1 písm. c) prvý bod zákona o pobyte cudzincov bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení UHCP-19-21/RHCP-BA-DS-AV-2009 zo dňa 7.4.2009.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru v trvaní od 28.2.2008 do 28.2.2013. Dňa 28.2.2008 bol žalobcovi Riaditeľstvom federálnej polície v Grazi uložený trest vyhostenia sp. zn.: 11046392/FR/08, **a to z dôvodu nebezpečia zo strany dotyčnej osoby pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu.** Dňa 27.3.2008 bol žalobca

deportovaný na územie SR na základe Dublinského dohovoru, a to za účelom vyhostenie z územia Schengenu.

Slovenská republika je súčasťou Schengenského priestoru a žalobca je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru. Zákonom č. 342/2007 Z.z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná Smernica Rady 2001/40/S z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín, cieľom tejto smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu. Slovenská republika je viazaná medzinárodnými zmluvami (čl. 1 ods. 2 Ústavy SR). Keďže žalobca bol vyhostený Riaditeľstvom federálnej polície v Graz a bol mu uložený trest vyhostenia z dôvodu nebezpečia zo strany žalobcu pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu a má určený zákaz vstupu do Schengenského priestoru do 28.2.2013, platí to aj pre územie Slovenskej republiky, pretože oba štáty sú súčasťou Európskeho hospodárskeho priestoru a Schengenského priestoru. Je nesporné, že žalobca sa v Schengenskom priestore pohyboval nelegálne.

Nebolo sporné, že žalobca ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území SR bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt alebo dočasného povolenia k pobytu, na území SR sa teda zdržiaval bez oprávnenia.

I napriek tomu, že krajiny Európskej únie sú všeobecne uznávané za krajiny s vyspelou demokraciou, toleranciou a humánnym prístupom k cudzincom, je v záujme národnej ako aj verejnej bezpečnosti a predchádzaniu zločinnosti, aby sa v rámci krajín Schengenského priestoru nepohybovali osoby, ktoré vstúpili do tohto priestoru nelegálne, pohybovali sa bez dokladov za situácie, keď majú zákaz vstupu do Schengenského priestoru a boli vyhostení z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu, resp. z dôvodu nebezpečia zo strany dotyčnej osoby pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu ako v danom prípade. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, i keď zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, tento zásah je potrebné posudzovať aj z pohľadu súčasnej situácie o demokratických krajinách Schengenského priestoru, keď je ohrozená národná bezpečnosť týchto krajín.

Keďže žalobca v podanom odvolaní uviedol zhodné námietky proti rozhodnutiam správnych orgánov, tak ako ich už uplatnil v podanej žalobe, úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či krajský súd na žalobné body žalobcu reagoval, a či sa s nimi vysporiadal, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Naviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

V zmysle čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 57 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar nemôže administratívne vyhostiť

- a) občana Európskeho hospodárskeho priestoru, ak sa oprávnene zdržiaval najmenej desať rokov na území Slovenskej republiky; to neplatí, ak predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu,
- b) dieťa mladšie ako osemnásť rokov; to neplatí, ak je vyhostenie tohto dieťaťa v jeho záujme,
- c) cudzinca, u ktorého dôjde k vzniku choroby, ktorá ohrozuje verejné zdravie, po udelení povolenia na pobyt,

d) cudzinca, ktorému bolo udelené povolenie na tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 6.

Podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený (ods. 1).

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2 (ods. 3).

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 57 taxatívne vymedzuje prípady, kedy príslušný policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí mu zákaz vstupu na územie SR. Jedným z týchto dôvodov je aj skutočnosť, že cudzinec bez oprávnenia vstúpi na územie SR alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území SR. V prípade žalobcu bolo bez všetkých pochybností náležite preukázané, že na území SR sa zdržiaval bez potrebného oprávnenia a túto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybňoval ani sám žalobca. Namietané rozhodnutie a postup žalovaného preto bolo v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a to aj s poukazom na neexistenciu prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu, ktoré sú v zákone o pobyte cudzincov taxatívne vymedzené.

Zákon č. 342/2007 Z.z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru v znení neskorších predpisov pod čl. IV zmenil a doplnil zákon o pobyte cudzincov. Tento zákon za § 59

vložil ustanovenie § 59a, v ktorom je pod ods. 1 písm. c) stanovené, že policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a je to nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, k predchádzaniu nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práva slobôd iných.

Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 Dohovoru) a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru), teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby v administratívnom konaní bolo preukázané, že v prípade žalobcu neboli splnené zákonom stanovené podmienky na prvé povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Správny orgán musí zvážiť aj hľadisko súkromné, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život na území SR.

V právnom štáte sa konflikt práv rieši prostredníctvom požiadavky spravodlivej rovnováhy.

V zmysle čl. 13 ods. 4 veta druhá ústavy sa ustanovené obmedzenia môžu použiť len na ustanovený cieľ. Zmyslom tohto ustanovenia je vylúčiť obchádzanie ústavných garancií základných práv a slobôd tak, že zavedenie obmedzenia sa použije na cieľ konformný s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami. V danej veci aj k Aktu o podmienkach pristúpenia pripojeného k Zmluve o pristúpení Slovenskej

republiky k Európskej únii a v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru.

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca sa na území SR zdržiaval bez oprávnenia a má záznam v Schengenskom informačnom systéme.

Je nesporné, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru v trvaní od 28.2.2008 do 28.2.2013.

Je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru.

Podľa názoru odvolacieho súdu, hoci je pravdou, že zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, bol vykonaný v súlade so zákonom o pobyte cudzincov v zmysle čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

Pre posúdenie dodržania zásady proporcionality bolo podľa názoru Najvyššieho súdu žalovaným dôsledne zvážené, že žalobca si pred narodením maloletého R., ktorého je otcom, musel byť vedomý, že sa na území Schengenského priestoru zdržiava nelegálne, pretože rozhodnutie Riaditeľstva federálnej polície o uložení trestu vyhostenia a zákaze vstupu do Schengenského priestoru mu bolo známe dňa 28.2.2008 a maloletý R. sa narodil dňa X.

Právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber rodičov (manželov), pokiaľ ide o usídlenie sa na území toho - ktorého štátu v zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 Dohovoru totiž negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale právo na skutočný rodinný život ako taký.

S poukazom na vyššie uvedené ako aj na skutočnosť, že žalobca má navyše záznam v Schengenskom informačnom systéme, bol mu uložený trest vyhostenia z dôvodu nebezpečia zo strany žalobcu pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu a má zákaz vstupu do Schengenského priestoru v trvaní od 28.2.2008 do 28.2.2013, najvyšší súd dospel k záveru, že dôvody jeho vyhostenia sú takej povahy, aby opodstatnili intenzitu zásahu do jeho rodinného života.

Odvolačný súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány nepochybili ak na základe uvedených skutočností rozhodli o administratívnom vyhostení žalobcu z územia SR a určení zákazu vstupu v trvaní troch rokov. Zásah do rodinného života je treba posudzovať v príčinnej súvislosti a vo vzťahu k správaniu sa žalobcu, ktorý sa zdržiaval nelegálne v Schengenskom priestore a dokonca mu bol uložený trest vyhostenia z dôvodu nebezpečia zo strany žalobcu pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu a bol mu určený zákaz vstupu do Schengenského priestoru do 28.2.2013.

Vzhľadom na hore uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Preto ho postupujúc podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd sa podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu dostatočne a vzhľadom k tomu, že námietky uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu sú s nimi totožné, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa k nim bližšie nevyjadroval a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v rozsudku krajského súdu stotožnil (§ 219 ods. 2 OSP), námietkam žalobcu nevyhovet a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. júla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová